

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Naši škofje snidó se te dni na Dunaju v posvetovanje, brž ko ne velja to vprašanje o tako zvanih starokatolikih. — Če je resnica, kar vedó nekateri listi, odstopi o veliki noči minister Pino, minister pa postane dvorni svetnik Vitek. — Drž. zbor razpravlja podržavljenje železnic iz Prage do Duhcev in pa iz Duhcev do Bodenbacha. Podržavljenje se sprejme gotovo, vendar pa ropoče par ultranemških kričavev grdo zoper ministra Pino, toda vsa je podoba, da po krivem. — Vojni minister je predložil načrt postave, vsled katere se lahko vsak možki od 19. do 42. leta, ako še sicer ni pri c. kr. vojski, pokliče o potrebi v orožje. To bo tedaj nekaj, kakor svoje dni „črna voj-ska.“ Te je Avstriji blizu da treba, kajti vse sosednje dežele jo imajo in to sila veliko, tako je ima Nemčija 3 milijone, Rusija 7 $\frac{1}{2}$ milijonov, Italija 1 $\frac{1}{2}$ milj., Francija blizu 1 milj. in celo mala Rumunija je im več (150.000), kakor dosmahal naše cesarstvo (146.000). — V osmih kronovinah, med njimi ste Kranjska pa Koroška, naberó pri novačenju vsako leto premalo vojakov in torej v njih pride še četrti razred na vrsto. Pravijo, da je te žalostne prikazni žganje krivo. — V Gradcu je sedaj več francoskih oficirjev, pravijo, da za to, naj se priučé nemščine; treba jim je bode o vojski z Nemei, to tedaj kaže, da se Francozje pripravljajo za njo. — A. Comel pl. Sočebnan, zavoljo svojih slovenskih bukev znan tudi pri naših vojakihi, stopi v pokoj in dobil je naslov majorja „ad honores“. — V Kopru na Primorskem so trgovca z žitom Franca Romana, obsodili na 5 let v težko ječo, ker je ljudi za 14.000 gold. opeharil. — V Trstu je mestni zastop zavrgel volitev slov. poslanca Živica. — V Áradu na Ogorskem sta dva oficirja vdrla v hišo necega urednika ter ga z bičem natepla. Vsled tega je po mestu veliko hrupa nastalo, oficirja pa so neki že zapli. — V Bosni in Hercegovini primanjkuje vojakom stanovanj, torej nameravajo v večih mestih zidati kasarne. Kakor piše „Oest. Corr.“ pridejo svitli cesar tje doli. Priprave zato so se bojda že začele.

Vnanje države. O sklepu miru med Srbi in Bolgari še ni duha ne sluha. Srbija predlaga, naj ima mirovno pismo samo en člen; tisto stališče naj se povrne, kakoršnje je bilo pred vojsko! To pa bo menda težko. — Turčija odjenja v oni točki, ki se nahaja v pogodbi med njo pa bolgarskim knezom pa ne ugaja Rusom; tedaj pa bolgarski vojski ne bo treba seči za meč, če bi se prav Turčija v kako vojsko zaplela. — Peter Karadjordjević je izdal v ruskem „Svietu“ oglas do Srbov, v katerem se jim ponuja, kedar bi jim ga bilo treba. Kaj pa poreče na to kralj Milan? — Črnogorski

knez Nikica se je že iz Petrograda vrnil domov. Na Dunaju je bil prav dobre volje. Svitli cesar bili so ga jako prijazno vzprejeli. — Rusija gradi pridno železnice, sedaj posebno v Aziji, ona do Merva bode kmalu gotova, a mislijo jo še potegniti do Bohare. — V nemškem drž. zboru vrši se debata gledé podaljšanja postave zoper socialiste. Bismark jo terja za 5 let, gotovo to tudi doseže. — Francozi so sklenili l. 1889 napraviti mednarodno razstavo. Spomin jim ima biti ustaje v l. 1789. — Princ Napoleon obsoja postopanje sedanje republikanske vlade in pravi v svojem pismu do obeh zbornic, da je le oligarhija, t. j. vlada, v kateri leži vsa moč pri nekaterih, drugi pa so le zato, da jih lepo ubogajo. To je tudi popolnem resnica. — Na Italijanskem še kolera ni izginila, sedaj je blizu Verone, torej blizu naših mej, vzbolela je na njej neka perilja, v Veroni pa je že več ljudi pobrala. — V Španiji je kraljica za 50.000 mož pomnožila vojsko. Njena hčerka je za davico vzbolela. — Pri Portugizih odstopilo je dosedanje ministerstvo, ker je z osnovno postave gledé vžitnine v zbornicah propadlo.

Za poduk in kratek čas.

Najdena mošnja.

Oče Mikec je bil ravno iz mesta prišel, kder je svojo hčer obiskal, ki je ondi omožena. V tem ga srečajo nekateri sosedi, ki ga vprašajo, kaj da je v mestu videl, kaj slišal in kaj doživel.

Ljubi sosedi, to se ne da tako hitro povedati, odgovori jim Mikec, kajti v mestu se vsaki dan dosti vidi, sliši in doživi, jaz pa sem bil celi teden v mestu, kako bi vam tedaj mogel vse to na enkrat povedati. Jaz mislim, da bo dovolj, ako vam povem, kar sem samo danes v mestu doživel.

Ko sem bil danes zjutraj precej rano iz hiše prišel, stopil sem na nekaj mehkega, in ko se pripognem in pogledam, kaj da bi to bilo, videl sem, da je mošnja in v njej pet goldin. denarja. Ker ne maram tujega blaga s seboj nositi in me tudi ni bila volja popraševati, kdo da je mošnjo zgubil, nesel sem jo na rotovž, naj bi jo ondi shranili ter poizvedovali, čegava da je.

Na rotovžu sem našel samo beriča, kateremu sem rekel: „Čujte, ne zamerite, jaz sem danes zjutraj na nekaj mehkega stopil, namreč na mošnjo z denarji, in jaz bi jo rad tukaj na rotovžu oddal, ker ne vem, kdo jo je zgubil.“

„Dobro, dobro!“ reče berič, „vsedite se, gospod tajnik morajo vsaki čas priti, potem pa to njim povejte.“

Jaz sem se vsedel in čakal skoro poldrugo uro, tedaj so prišli gospod tajnik, in jaz sem

vstal in rekel: „Ne zamerite, pravim, gospod tajnik, jaz sem danes zjutraj na nekaj mehkega stopil, namreč na mošnjo z denarji, in jaz bi jo rad tukaj na rotovžu oddal, ker ne vem, kdo jo je zgubil.“ „Dobro, dobro!“ rečejo gospod tajnik, „samo počajte, da gospod blagajnik pridejo; vsedite se, gospod blagajnik morajo vsaki čas priti.“

In jaz sem se vsedel in čakal okoli tri četrtinke ure, in tedaj so prišli gospod blagajnik, in jaz sem vstal in rekel: „Blagovolite oprostiti, gospod blagajnik, jaz sem danes zjutraj na nekaj mehkega stopil, bila je mošnja z —“

„Dobro, dobro! le počakajte še par trenotkov“, djali so prijazno gospod blagajnik, „gospod nadzornik morajo vsaki čas priti, potem bote njim izročili, kar imate.“

In spet se vsedem in čakam kakšne pol ure, dokler ne pridejo gospod nadzornik. Tedaj pa vstanem, in naklonivši se povem, kaj se mi je bilo dogodilo, da sem namreč bil zjutraj na nekaj mehkega stopil —

„Na kaj ste stopili?“ vprašajo nadzornik naglo in radovedno.

Jaz pravim: „Ne zamerite, bila je mošnja s petimi goldinarji; in jaz bi jo rad tukaj na rotovžu oddal, da bi se shranila, ker ne vem, čegava da je.“

„Dobro, dobro! le sem jo dajte.“ Potem pa me izprašujejo, kako se pišem, kaj sem in kod. —

Jaz jim vse odkritosrčno povem, da se pišem Miha Mikec iz Vrbja doma, pa da sem zdaj že teden dni pri svoji hčeri, ki je v mestu omožena.

„Tako? Ali ste že naznanjeni na rotovžu, da v mestu prebivate?“ vprašajo nadzornik.

„Zakaj bi bil naznanjen“, pravim pohlevno, „saj pri svoji hčeri prebivam.“

„Moj ljubi Miha Mikec“, pravijo gospod nadzornik resno, „tu imamo tako postavo, da se mora vsaki tujec, ki v mestu hoče ostati, na rotovžu naznaniti. Vi pa že celi teden v mestu stanujete, ne da bi bili na rotovžu naznanjeni, zato ste po tej postavi zapali kazni, in jaz vas moram takoj kaznovati. Plačati morate pet goldinarjev, to je najmanjša kazen za take, ki svojega bivanja v mestu na rotovžu ne naznanijo.“

„Gromska strela“, sem si mislil, „zakaj pa v Vrbji sme vsak tepec prebivati, priti in oditi, kedar hoče, in vendar ga ne sme nihče kaznovati.“ Ker mi vse izgovarjanje ni nič pomagalo, plačal sem pet goldinarjev ter šel domu h hčeri, kateri sem povedal, kar se mi je zgodilo ter dostavil: „Veš, to se meni ne dopade, in mestnega življenja sem se tudi že naveličal, torej srečno, jaz grem spet domu v Vrbje.“

Pri zetu sem se poslovil, hči pa me je do železnice spremljala, kder še mi je hotela karto

do Vrbja kupiti. Zdaj pa opazi hči, da nima svoje mošnje. „Oče, jaz sem nekde svojo mošnjo zgubila.“

„Kaj praviš; ti si danes svojo mošnjo zgubila? Koliko pa je bilo v njej denarja?“

„Pet goldinarjev.“

„Gromska strela!“ pravim — v tem pa je že tretjič zvonilo, in jaz sem komaj še v vagon skočil, in hlapon je že dirjal z menoj proti Vrbju. Skoz okno še sem hčeri povedal, da je njena mošnja na rotovžu.

Zdaj pa vidite, kaj vse se človeku samo en den v mestu dogodi. J. S.

Smešnica. 8. Dva kandidata nemčurskega šulvereina sedita v pošteni slovenski gostilni ter lavsata in kavsata mlo nam slovenščino. Ko prideta v razgovor o „koristnem“ šulvereinu, reče Torč: „I hob mi šo ankšriba.“ (Sem se že upisal.) Ferdl hitro prikima: „I a“ (jaz tudi.) Osel, kateri je med tem zvunaj sneg lizal, začel se je ves navdahren, veselja po hrbtu valjati in krasni Ferdlnov „I a“ prepevati. Če se je pa tudi v resnici v družbo zapisal, tega ne vem; samo znano mi je, da še zmerom rad ponavlja svoj „I a.“ S. P.

Razne stvari.

(Desetletnica.) Akademično društvo „Triglav“ v Gradcu obhaja dne 5. marcija t. l. svojo desetletnico. Vsprej je bogat in bode godba vojaška.

(Novačenje.) Za domači regiment štev. 47 bode nabira se vršila tako-le: v okraju Cmurek, dne 1., 2. in 3. aprila za 536 mož, Radgona dne 5. in 6. aprila za 243 mož, Ljutomer dne 8., 9. in 10. aprila za 519 mož, Slov. Bistrica dne 12. in 13. aprila za 425, okolica Maribor dne 15., 16., 17., 19., 20., 21. in 28. aprila za 1421 in v Mariboru pa dne 29. aprila za 68 mož. V ožigled tega števila vpraša se človek, kakó se njema z njim gospodoželja nekaterih Mariborskih ultrajcev?

(Hranilno društvo) v Ptujju je imelo v letu 1885 prometa za 180,882 gld. 87 kr., hranilnih vlog je prejelo za 63,683 gld. 90 kr. Vidi se torej, da vživa veliko zaupanje pri ljudstvu.

(Južna železnica) privoli farnim uradom, cerkvenim in ubožniškim predstojništvom semtrtje za cerkvene potrebe ali za vbožne in bolnike znižano ali celo prosto vožnjo, ali v tem zahteva, da se vsakej prošnji ali dopisu na njo doda zavitek s pošto marko in z adresom za odgovor. Kdor je v tacihi okoliščinah, naj pa potrka pri žel. ravnateljstvu!

(Čudna terjatev.) Nek posestnik pri Spodnji Št. Kungoti je terjkal, naj bi mu gosp. župnik prišli na dom krstit otroka njegove — dekle. Tega župnik seveda niso storili, zato